

re clavium; cum obliget Bertam, ad aliquid juri naturæ contrarium, nempe ad se graviter infamandam, detegendo turpitudinem suam extra Sacramentum, quod nemo illi præcipere potest; ut clare colligitur ex S. Thoma 2. 2. quæst. 70. art. 1. ad 2. in fine, ubi ait: *Nihil potest præcipi homini contra id, quod est de jure naturali.* Hinc Berta tenetur quidem (sive ei imponatur à Parocho, sive non) secluso periculo relapsus, & cujusvis alterius mali gravis, secreto monere Sergium de impedimento, ut ipse vel desistat à tali Matrimonio, vel prius dispensationem obtineat, ne fiat Sacramentum nullum, aliaque videntur inconvenientia, quæ secus evenirent; onus tamen faciendi prædictam formalem denuntiationem nec acceptare, nec implere tenetur, ut tradunt DD. comm.

CAS. III. Sacerdos carens Missarum stipendiis, occasione, qua vult Jubilæum lucrari, applicat Sacrificium pro Animabus Purgatorii, loco elemosynæ ad illud lucrandum præscriptæ. Q. an sic isti oneri satisfaciatur.

Respondeo negative. Ratio est, quia talis applicatio reducitur ad elemosynam spiritualem, hoc carmine à DD. comprehensam: *consule, castiga, solare, remitte, fer, ora*; de qua non est sermo in Jubilæo; ut cum communi docet penes me etiam Zanardus in Direct. de Pœnit. cap. 21. quæst. 26. in fine; nomine enim elemosynæ absolute prolata, ea tantum quæ realis est, communiter intelligitur. Idque indicare videntur formulæ, quibus in concessione Jubilæi, vel alterius plenariæ Indulgentiæ, solet elemosyna præscribi, sunt enim tenoris sequentis: *Elemosynas pro posse distribuant; vel Pauperibus, & indigentibus personis, aut locis piis elemosynas erogent.* Atqui elemosyna, quæ impertitur per distributionem, quæque erogabilis est locis piis, realis est, non vero spiritualis: ergo &c. ideoque cum noster Sacerdos hanc non erogaverit, dicendum quod oneri pro Jubilæo præscripto non satisfecerit. Theodorus à Sp. Sanct. de Indulg. part. 1. cap. 11. art. 3. Bossius, Viva, cæterique comm.

MENSE FEBRUARII.

CAS. I. Sophronius, vere mendax in stateris, non dat suis adventoriis justum mercium pondus; has tamen illis vendit pretio infimo, taliter ut, si datum & acceptum serio considerentur, hujusmodi venditio non excedat limites pretii justi supremi. Q. an licite id fieri possit.

Respondeo negative: nam *statera dolosa abominatio est apud Deum, & pondus æquum voluntas ejus* (Prov. 11.) Ratio postea est, quia licet Sophronius ante contractum per se non teneatur vendere merces pretio infimo, ad id tamen tenetur statim ac sic sponte convenit cum emptoribus: tunc enim sicuti emptores tenentur vi initi contractus solvere pretium conventum; ita venditor vi ejusdem contractus tenetur conventum mercium pondus tradere emptoribus; emptio namque, & venditio est contractus hinc inde obligatorius. Et sicuti, statuto justo mercibus pretio à potestate publica, nequit Venditor absque justitia, & onere restitutionis, aliquid detrahere emptoribus, eo ipso, quod solvunt juxta statutum; ita convento ex mutuo consensu pretio infimo, nequit Sophronius absque injustitia, & onere res-

titutionis, aliquid detrahere emptoribus, eo ipso, quod solvunt juxta conventum. Alias dici posset, quod qui sponte vendit pretio infimo, & tradidit Emptori totum pondus conventum, possit postea ab hoc licite surripere in compensationem quantum defuit ad integrandum pretium supremum, vel medium; quod quam falsum sit, & quot malis ostium aperiatur, nemo non novit. Vide Sporer Compl. in 7. pr. cap. 5. sect. 2. n. 75. alias rationes afferentem.

CAS. II. Vicerat Cajus in ludo notabilem summam Tiburtio, cum volens à ludo cessare, contra voluntatem fuit adactus prosequi ludum; & in hac prosecutione, quod vicerat, perdidit. Q. an Tiburtius teneatur ad aliquid erga Cajum.

Respondeo, probabilius eum ad nihil teneri ante sententiam Judicis. Ratio est, quia si tenetur ad aliquid, vel id est ob injuriam ipsi illatam; vel quia per illam attractionem fuit causa subsequenti amissionis; vel quia denique ob eandem non remansit in Cajo voluntarieras necessaria ad ludi validitatem. Jam vero nullo ex his capitibus Tiburtius tenetur aliquid restituere Cajo &c. Siquidem non ex primo; pro injuria enim non debetur restitutio, sed pœna: hanc tamen nemo subire tenetur ante sententiam Judicis. Non ex secundo; Cajus enim non obstante tali attractione, poterat postea vincere sicut prius, si sors æque illi favisset: quare sortis potius defectui, quam attractioni imputanda est amissio subsequenti. Non ex tertio, licet enim in utroque ludente requiratur plena voluntarieras, ut ludus respectu utriusque sit etiam licitus; non sic, ut sit validus: Contractus namque ex gravi metu injuste incusso celebrati, sunt involuntarii secundum quid; & tamen, si paucos excipias, ad quorum validitatem jus positivum requirit plenam voluntarieratem: cæteri, utpote voluntarii simpliciter, ab eodem jure supponuntur validi, cum eos præcipiat infirmari instante metu passo. Quid ni ergo idem dicatur de ludo cum attrahente, vel tertio, cum non sit inter exceptos? Igitur potest quidem Cajus agere apud Judicem pro restitutione; antequam tamen hic eam mandet, ad illam non tenetur Tiburtius. Et ratio fundamentalis est, quia voluntarium mixtum, utpote ex electione proveniens, sufficit ad consensum, qui est immediata causa contractus; nec non ad transferendum dominium, seu jus, quando intervenit titulus onerosus, ut in casu; quamvis non sic cum solum intervenit titulus gratuitus, ut in concessione usurarum; ac donatione pecuniæ facta grassatori, ne injuste interficiatur. Giribaldus de Contr. cap. 11. §. 2.

CAS. III. Oblitus Pœnitens gravis peccati, quod annexam habebat Excommunicationem reservatam, fassus est alia peccata; & ab iis absolutionem obtinuit. Q. an, non obstante Excommunicatione, isthæc absolutio sit valida.

Resp. affirmative: nam quando excommunicatus dicitur à Sacramentis exclusus, & Confessarius erga ipsum jurisdictione privatus, id intelligitur de excommunicato scienter tali, non autem de excommunicationis inculpabiliter oblito, vel inscio; nullibi enim Ecclesia declaravit, sacramentalem absolutionem hic impertitam esse nullam; quin potius eam valere eruitur ex Trident. sess. 14. de Pœnit. cap. 5. dicente, peccata, quæ diligenter co-

gitanti non occurrent, eadem confessione in universum intelligi inclusa: Ad-
do, quod est ordinatum propter charitatem, non debere contra charitatem exer-
ceri, ut ait D. Bernard. de præc. & Dispens. Cum ergo potestas aliquando
arcendi fideles à Sacramentis, sit à Christo Domino Ecclesiæ collata propter
charitatem in remedium scilicet Animarum, ut respiscant; ideo in eos non
debet contra charitatem exerceri. Exerceretur autem in casu, si absolutio,
nostro Pœnitenti impertita, esset invalida; sic enim ille privaretur tam salu-
tari remedio absque sua culpa, immo dum est actu impotens, ob inculpa-
bilem oblivionem, ad melius se ad illud disponendum. Beja part. 3. cap. 4.
Sporer de Pœnit. cap. 5. quæst. 3. §. 3.

MENSE MARTII.

CAS. I. Valerianus instituit Capellaniam cum onere celebrandi singulis
diebus festis ad tale Altare, assignato ad hunc finem congruo
stipendio pro Capellano. Accidit autem, ut dies, quæ erat puræ devotionis,
nunc effecta fuerit festiva de præcepto. Q. an Capellanus teneatur ista die
celebrare ad tale Altare.

Respondeo cum distinctione. Vel assignatio stipendii facta fuit determi-
nando tantum pro qualibet Missa, ex. gr. duos julios; & tunc dico, Capella-
num non teneri &c. quamvis, etiam computata tali Missa, adhuc verifica-
retur quod stipendium sit congruum. Ratio est, quia in tali casu est certum,
quod pro celebratione talis diei nullum fuit assignatum stipendium cum
facta supputatione constet, hoc solum correspondere celebrationi aliorum
dierum. Vel facta fuit in generali, determinando tantum ad annum, aut
fructus prædij; & tunc dico, quod si Capellanus, etiam computata tali Missa,
habet stipendium congruum, tenetur ista die celebrare ad tale Altare. Ra-
tio in primis desumitur ex rationabiliter præsumpta voluntate Institutoris,
qui ordinando celebrationem faciendam singulis diebus festivis ad tale Al-
tare, censetur voluisse, quod idem Altare nulla die festiva careat tali cultu,
nec populus commodo Missæ. Secundo, à paritate Parochi, qui utpote obli-
gatus applicare pro populo singulis diebus festivis, communiter dicitur
obligatus applicare etiam tali die. Tertio, ab æquitate: sicut enim si festa
aliqua minuantur, adhuc Capellanus accipit totum integrum stipendium,
ut lib. 3. c. 1. de Stipend. Miss. tradit Tambur. ita si unum, vel aliud festum
accrescat, æquum est, quod celebret, maxime si attentis hæc celebra-
tione, adhuc stipendium est congruum.

CAS. II. Plena cum advenientia prorupit Titius in hæc verba: *Crevera*
que Dios dexaria de ser Dios, si no castigase à este. Q. an hæc sit blasphem-
ia hæreticalis.

Resp. negat. Siquidem ad blasphemiam hæreticalem requiritur, quod for-
maliter, aut virtualiter contineat aliquam falsitatem contra fidem: quod
non verificatur in casu. Licet enim in ea propositione conditionali: *Crevera*
que Dios &c. videatur virtualiter contineri hæc absoluta: *Creo, que Dios no*
es Dios, pues no lo castiga, quæ certe est hæreticalis, quia alligat esse Dei
necessarium, æternum, & immutabile contingenti punitioni creaturæ; Tra-
men

men res ita se non habet; nam dicens: *Crevera que Dios dexaria de ser Dios,*
si &c. per hæc verba præcise exprimit sui animi propensionem ad creden-
dam (si non adimpleatur conditio) dictam falsitatem, ut indicat illud verbum
Crevera. Jam vero in simplici propensione ad istam falsitatem credendam,
nec virtualiter involvitur dicta propositio absoluta, sicque verba: *Crevera*
que Dios dexaria de ser Dios, si no castigase à este, exprimentia præfatam Ti-
tius propensionem, non sufficiunt ad constituendam blasphemiam hæretica-
lem. Moronus resp. 95. Tamb. lib. 2. cap. 6. §. 4. n. 22. aliique.

CAS. III. Novit Pœnitens, quod si diutius excutiat conscientiam suam,
probabiliter inveniet aliquod aliud peccatum clavibus exponendum. Quo-
niam vero jam se examinavit per tantum tempus, quantum communiter
sufficiens reputatur pro omnibus suæ qualitatis, ulterius non protrahit exa-
men, sed peccata, quæ ipsius menti occurrunt, confitetur. Q. an valida sit
ista Confessio.

Resp. affirmative: nullibi enim præcepta invenitur excussio diligentissima,
& talis, ut probabilitatem excludat aliud quidquam inveniendi ulteriori in-
dagine. Et sane in aliquibus casibus hæc esset vera conscientiarum carnifi-
cina; qui enim fiat, ut post multiplicem, diutinamque peccandi licentiam
fere in omni peccatorum genere versatus, ita feliciter, & exacte in memo-
riam revocet peccatorum species, numerum, & circumstantias, ut proba-
bile non sit, quod vel una prava cogitatio illius mentem fugiat? Igitur requi-
ritur quidem discussio diligens; non est tamen necesse, quod hæc diligen-
tia sit summa: nec sufficit levis, satis tamen est mediocris, habito respectu
ad qualitatem personæ, ac tempus, quo hæc confessio non est, ad species, ac
numerum peccatorum, ad peccandi consuetudinem, & alias circumstantias.
Unde non valet: *Si plus se examinaret, plus inveniret: ergo tenetur se plus*
examinare: hinc enim nedum attendi debet Confessionis integritas, verum
etiam humana conditio, & quod Sacramentum non reddatur Fidelibus ni-
mis onerosum. Hinc quia Pœnitens, se gerendo modo prædicto, supponitur
usus diligentia mediocri in se discutiendo, valida dici debet ejus confessio.
Ita comm. contra Clericatum de Pœnit. dec. 21. n. 8.

MENSE APRILIS.

CAS. I. Sibus mutuatur Livio pecuniam ad decem annos, cum pacto, quod
si interim alter contrahentium moriatur, debitor sit liber, si
autem ambo supervixerint, mutuatarius dare debeat aliquid ultra sortem.
Q. an talis contractus sit licitus.

Respondeo affirmative, si plus dandum à Mutuatario supra sortem, ita
determinetur, ut vere uterque subsit æquali periculo amissionis, & lucrì
æqualis. Ratio est, quia in hoc casu uterque incertus est de eventu futu-
ro, ac sui juris, uti supponitur; propterea si ambo æque subsunt pericu-
lo lucrandi, aut amittendi æquale, intervenit quidquid requiritur ad hoc
ut iste contractus sit licitus; nam proprie hic non est mutuum, cum
mutuans nequeat in casu nostro repetere rem mutuatam in omni
evento; neque Societas, cum nihil in commune conferatur; sed est Ludus

sortis, seu conventio fundata supra vitam & mortem ipsorum contrahentium, quæ, intervenientibus dictis conditionibus, licita est, ut inter alios tradit Bonacina de contract. disp. 3. quæst. 3. punct. 6.

CAS. II. Mercator irrequisitus, & sponte sua, mutuam obtulit Antonio pecuniam, quam de proximo negotiationi exposuisset. Accepit Antonius, eademque usus est in negotio sibi valde lucroso. Nunc tamen petitus à Mercatore, ut ipsi solvat interesse lucri cessantis, id facere renuit. Q. cui ratio sit adjudicanda.

Respondeo, rationem esse adjudicandam Antonio; una enim ex conditionibus requisitis ad hoc, ut mutuans licite possit exigere compensationem lucri cessantis, hæc est, quod Mutuatarius fuerit de ea præmonitus, eaque deducta fuerit in pactum ante perfectionem contractus, nam forte sub hoc onere hic mutuum non accepisset. Atqui non legitur, quod Antonius fuerit in casu præmonitus de tali compensatione, & quod hæc deducta fuerit in pactum ante perfectionem contractus; ergo &c. adeoque &c. Additur in casu nullum propriè lucrum Mercatori cessasse; cessare enim à lucro, est à lucro cohiberi, seu impediti, ut post Dominicum Soto de Just. & Jur. lib. 6. quæst. 1. art. 3. tradunt DD. comm. Sed Mercator in casu non fuit à lucro cohibitus, seu impeditus, cum irrequisitus, ac sponte sua, adeoque volens, ac lubens Antonio pecuniam mutuaverit: ergo &c. sicque Antonio ratio est adjudicanda. Giribal. de Contr. cap. 3. dub. 8. §. 1. num. 66.

CAS. III. Sergius accepit in censum scuta mille, sperans ea implicare cum lucro. At quia spei fundamentum evanuit, convenit cum Mercatore de ipsi tradendis scutis quingentis ea conditione, ut medietatem census, & annuæ responsionis solvat. Q. an Sergius id licite peragat.

Respondeo negative: quo enim titulo justificat onus impositum Mercatori solvendi medietatem annuæ responsionis ultra medietatem census, si, ut ajunt Adversarii, non instruit novum censum, certe id facere nequit ratione lucri cessantis, cum non habeat spem fundatam lucrandi, nec ratione damni emergentis; per hoc enim non cogitur quidquam carius emere, aut vilius vendere, habetque alia scuta 500. otiosa: nec ob periculum amittendi sortem, ut Adversarii concedunt: non denique ob commodum resultans Mercatori; hoc enim cum suum non sit, sed Mercatoris, nihil pro eo accipere potest, ut tradunt DD. comm. cum S. Thoma. Remanet ergo quod ei illud imponat, ratione mutui. Atqui hoc, utpote usurarium, licite peragi nequit: ergo Sergius id illicite peragit, ut cum Navarro recte tradit Rebelus 2. part. lib. 10. quæst. ult. n. 12. Oppositum tamen dici deberet, si esset dispositus ad rite redimendam medietatem census, & ad instantiam Mercatoris cum eo ita conveniret; siquidem cum nemo teneatur beneficium alteri præstare cum suo detrimento, tunc posset etiam in mutuo pactum inire, se indemnem servandi, ut firmat Angelicus 2. 2. q. 78. art. 2. ad 1. & patet ex eo, quod mutuans in casu non reportat lucrum, sed præcise quærit sui damni reparationem, obligando Mutuatarium ad id, ad quod jam tenetur ex jure naturæ. Vide Molin. disp. 394 de Contract.

MENS ET MAI.
CAS. I. Silvicula putans concubitum cum bestia esse peccatum veniale, modo coivit cum ove; nunc cum capra, modo cum asina. Q. an possit absolvi à simplici Confessario.

Respondeo cum distinctione. Vel Silvicula talem concubitum putavit venialem, cum aliqua tamen suspitione, aut alia cogitatione de gravitate actionis; vel id putavit sine ulla suspitione &c. Si eum putavit venialem sine ulla suspitione &c. Dico, Silviculam posse absolvi à simplici Confessario, quia tunc peccavit solum venialiter, cum in tali concubitu unice apprehenderit venialem malitiam, quæ sola proinde illi fuerit voluntaria, & culpabilis. Si postea eam putavit venialem; sed cum aliqua suspitione, aut &c. dico; quod licet possit speculative defendi, Silviculam adhuc esse absolvibilem à simplici Confessario, in praxi tamen non est ob hoc absolvendus; cum enim in casu sit eadem operatio bestialitatis, & quidem cum voluntarierate sufficiente ad mortale, sive facta sit cum ignorantia vincibili, sive scienter; sequitur, quoad substantiam esse idem peccatum, (ignorantia enim in his operationibus non mutat substantiam actus, quam malitia primario consequitur): ac proinde sicuti Silvicula nequireret absolvi à simplici Confessario, si coivisset cum ove &c. sciens id esse mortale; ita neque potest ab eodem absolvi, si illud commisit cum suspitione, aut &c. de gravitate actionis; nam est certum peccatum mortale bestialitatis. Vide Merollam de Volunt. & involunt. cap. 1. dub. 13. num. 661. Puteob. quæst. 3. art. 4. §. 10. num. 4.

CAS. II. Fœmina à pluribus honesta reputata, sed vera meretrix, ab uno accepit excessivum pretium pro turpi sui corporis usu. Q. an teneatur illum excessum restituere.

Respondeo cum distinctione. Vel fœmina accepit talem excessum, illum extorquendo per fraudem, aut dolum; & tunc dico cum S. Thoma 2. 2. quæst. 62. art. 5. ad 2. ipsam teneri eundem restituere; dans enim in casu non dedit volens, sed deceptus. Vel eum accepit sine ulla extorsione dolosa, & fraudulenta, ac vigore contractus inopinati, *Facio, ut des*, seu pacti iniri de tali pretio solvendo; & tunc dico, ipsam non teneri talem excessum restituere; si dans potuit de eo libere disponere: nam ex una parte dans in casu dedit volens, ex alia quamvis hoc ei datum sit ob rem illicitam, tamen ipsa datio non est illicita, præcipue cum valde probabile sit, opus voluptuosum, ob quod talis traditio facta est, non habere pretium determinatum. Petrus Navarr. de Restit. lib. 4. cap. 2. num. 118. & seq. Lessius, & alii.

CAS. III. Sempronius, pluribus debitis gravatus, non potest suis Creditoribus satisfacere, ni immingat conveniendam dotem filiabus. Q. an id facere teneatur, ut possit satisfacere Creditoribus.

Respi. cum distinctione. Vel agitur de diminutione aliquali; & tunc dico cum communi DD. Sempronium ad id teneri; sicuti enim ob talem finem teneatur minuere expensas circa victum, vestitum, & manutentionem familiaræ; ita etiam circa dotem filiarum, in Creditores. damnnum absolute, vel sal-

saltem tantum damnum patiantur. Vel agitur de diminutione notabili; & tunc subdistinguo; vel per hanc diminutionem, iudicio prudentum, mutatur status ejusdem filiarum, ab eis iuste acquisitus; & in hoc casu dico Sempronium non teneri ad hanc diminutionem notabilem; ut enim dicitur in tractatu de Restitut. *Nemo tenetur decidere à proprio statu iuste acquisito, ut satisfaciatur Creditoribus.* Idemque dico, si diminuta filiabus dote, hæc sponsam non invenirent, cum periculo amittendi pudicitiam; nam bona ordinis inferioris non sunt restituenda cum periculo amittendi bona ordinis superioris. Vel per dictam diminutionem non mutatur status, aut mutatur injuste acquisitus; & tunc certe ad eam tenetur Sempronius, cum amplius non interveniat causa excusans, sicque se ad verum proprium statum reducere. Lessius lib. 2. cap. 16. num. 29. & alii. comm.

M E N S E J U N I I.

CAS. I. Camillus per plures annos se impotentem expertus ad consummationem Matrimonii, ad simplicem contractum Reliquiæ cujusdam Sancti, cum qua fuit benedictus, illico factus est potens. Q. an libere vacare possit operi conjugii cum propria sponsa. Resp. negative; si post requisitum triennale experimentum, postque adhibita consueta remedia, sive realia, sive spiritualia, numquam potuit Matrimonium consummare. Ratio est, quia in hoc casu intervenit moralis certitudo, quod nulliter contraxerit cum propria sponsa, ob impedimentum dirimens impotentiam perpetuam antecedentem, sufficienter manifestatam per hoc, quod semper frustranei fuerint omnes nistis, non obstante valido remediorum subsidio; & quia non nisi per miraculum hæc fuerit ablata. Quare ut Camillus possit libere, ac licite vacare operi conjugii cum sponsa, debent rite mutuum renovare consensum in Matrimonium, nempe secreto inter se, si impedimentum erat occultum; coram Parocho vero, ac testibus, si notorium erat, & publicum; nam potentia de novo acquisita non reddit validum Matrimonium, ab initio nullum, & irritum. Giribaldus de Matrimonio cap. 16. dub. 11. aliique passim.

CAS. II. Occasione cujusdam publicæ licitationis, Aurelius rogavit amicos volentes emere, ne plus offerrent certa quantitate, ut ipse rem illam emeret pretio infimo; uti de facto contigit. Q. an peccaverit contra justitiam, & teneatur ad aliquam restitutionem.

Respondeo affirmative, cum Soto de Just. & Jur. lib. 8. q. 2. art. 3. Ratio est, quia licet Dominus rei venditis hæc adhuc vendiderit pretio justo, fuit nihilominus injuste ab Aurelio damnificatus. Ex quo enim Aurelius eo modo se gesserit cum volentibus emere, violavit jus, quod ille habebat, ne retraherentur emptores volentes emere pretio supremo, vel medio, ipsumque coegit vendere rem pretio infimo; facta enim tali conspiratione, & monopolio cum amicis, non remansit pro re aliud pretium, præter infimum, quod pro ea offerretur. Propterea cum privata auctoritate ab Aurelio fieri nequiverit, factumque resultaverit in iacturam, & damnum Domini rei venditis; dicendum, quod Aurelius, titulo damni illati, peccaverit contra jus-

justitiam, & teneatur ad restitutionem, nempe ad refectionem ejusdem iudicio prudentis taxandam.

CAS. III. Petrus mutuatur Joanni scuta centum; se obligans ad ea non repetenda per duos annos. Q. an ultra sortem possit aliquid accipere ratione assumptæ obligationis non repetendi talem summam per biennium.

Respondeo, ob tale motivum non posse Petrum aliquid accipere ultra sortem; damnata enim est ab Alexandro VII. hæc propositio 42. in n. *Licetum est mutuanti aliquid supra sortem exigere, si se obligat ad non repetendam sortem usque ad certum tempus:* quæ, ut patet, correspondet Casui proposito fere in terminis. Unde si Petrus habeat occasionem promptam, aut spem vere fundatam proxime implicandi talem pecuniam cum lucro, vel etiam si ea opus habet, aut quamprimum opus habebit, ad sibi præcavendum aliquod damnum; potest quidem convenire cum mutuatorio, mutuum ab eo petente, ut ipsi tale lucrum compenset, seu damnum reficiat, ut supra tradimus in responsione ad tertium Aprilis: at pro mera obligatione sortem expectandi per duos annos, nil postea ultra sortem accipere; eo quia talis obligatio, si attente consideretur, aliud non esset, nisi quædam prorogatio mutui, & sic quoddam novum mutuum virtuale, pro quo, sicuti neque pro formali nil accipi potest; cum utrumque sit verum mutuum: & lucrum ex alterutro perceptum ratione mutui sit vera usura. Viva ad d. prop.

M E N S E J U L I I.

CAS. I. Confessarius simplex, audita Confessione Patris, qui se accusavit de peccato carnali commisso cum famula, successive audit, & filium hoc idem cum eadem perpetrasse. Q. an filium possit absolvere; & absolutio Patri impertita sit valida.

Respondeo ad primam partem cum distinctione. Vel filius exponit à semetipso se peccasse cum affine in primo gradu; & tunc est manifestum, non posse Confessarium eum absolvere, quia exponit incestum formalem reservatum. Vel filius tantum exponit se peccasse ex. gr. cum libera, & tunc dico, Confessarium posse, ac debere ipsum interrogare; an ea sit ipsi propinqua (est enim interrogatio, quæ communiter fieri solet, ac debet, singulis penitentibus se accusantibus de aliquo simili peccato, unde non ingerit suspicionem fractionis sigilli) & si ipse negat; dummodo sit aliunde dispositus, debet illum absolvere, non obstante notitia habita in præcedenti Confessione: *Nihil enim minus scimus, quam id, quod per Confessionem scimus,* ut ajebat Div. Bernardus; & strictior est obligatio sigilli sacramentalis illa Confessionis integræ. Si vero affirmat ut supra, deneganda est illi absolutio, ut supra. Vide Puteob. de Pœn. quæst. 5. art. 10. n. 8.

Resp. ad secundam partem: Absolutionem Patri impertitam esse solum invalidam, si ipse scienter peccasset post filium, & culpabiliter talem circumstantiam omisisset. Unde si ipse peccavit cum famula solummodo ante filium, vel post ipsum, ignorans tamen ejusdem peccatum, tunc absolutio ipsi impertita est valida, nam in isto casu incestus est materialis præcise. Ita communiter.